

*„Capí hnízdo není moje,
vůbec se mě to netýká ... Já
o tom nic nevím, obraťte se
někde jinde.“*

Autor: Radim Lhoták

Tragédie současné české politické scény spočívá v tom, že našim politikům nelze smysluplně oponovat, protože nevyjadřují žádné myšlenky, které by měly smysl.

Veškerá intelektuální kapacita politiků i vládnoucích politických stran se vyčerpává ve dvou směrech: Úvahami o tom, jak rozdělit peníze daňových poplatníků mezi bezedné studny jednotlivých kapitol státního rozpočtu, a vymýšlením způsobu, jak udržet sociální smír mezi menšinovými parazitickými vrstvami společnosti a otročící většinou národa.

V prvním ohledu jde o tupý kalkul, jímž se balancuje mezi bujícími potřebami jednotlivých státních rezortů na straně státních výdajů a sumou vybraných daní na straně státních příjmů. Graduující potenciál výdajové stránky rozpočtu je dán bezmeznou kreativitou státních úředníků, v jejichž popisu práce je naslouchat partikulárním žádostem občanů na obsluhu jejich potřeb všeho druhu a vymýšlet způsoby, jak tuto neukojitelnou žádostivost alespoň zčásti uspokojit. Z druhé strany jsou výdaje státu nafukovány lobbistickými tlaky podnikatelských parazitů dobývajících státní rentu za účelem zvýšení míry vlastního zisku.

Vidíme zde začarovaný kruh, v jehož obruči není místo pro smysluplnou ideu, jak z něho ven. V tomto čarovném zakletí není místo pro národní ideu ani pro skutečné národohospodáře. Vše je diktováno honbou za bezpracným příjmem ve formě zisku a za soukromým vlastnictvím kapitálových zdrojů, které tento zisk produkují. Přitom je naprosto zřejmé, že čím má být zisk větší, tím musí být počet soukromých vlastníků kapitálu a blahobytných uživatelů tržního zisku menší v porovnání k počtu těch, kdo svojí prací vytvářejí hodnoty pro tržní směnu.

Na jedné straně zde máme politiky reprezentované pokryteckým a falešným postojem premiéra Bohuslava Sobotky. Jeho bezvýznamné sliby a výdobytky sociální politiky, nad nimiž se rozplývá samou sebechválou, jsou žalostným výrazem jalovosti rozumu i příživnické existence. Nikoho soudného totiž nemůže oslovit ani uspokojit, když slyší o tom, jak vláda přidala tu dvě stovky důchodcům, tu tisícovku učitelům a zdravotníkům, kteří se už odmítají za své nedůstojné platy vůbec namáhat, jinde pár korun na sociální podporu nuzáků, nebo jak hodlá zvednout minimální mzdu na částku, která nemá o nic menší úlohu žebračky za odvedenou práci než ta předchozí. Na víc samozřejmě peníze ze státního rozpočtu nemá ani v budoucnu nenajde, protože cestu z bludného kruhu parazitické ekonomiky postavené na

zisku a volném trhu vůbec nehledá. Dokonce ani progresivní daň, s níž by se vykrádání energie lidské práce ve prospěch parazitické menšiny alespoň zmírnilo, nedokázala prosadit. Snižování míry nezaměstnanosti tato vláda dosahuje lákáním dalších a dalších zahraničních investic do cynického vykořisťování práce českých lidí. Výprodej národního bohatství a vlastní státnosti tak pokračuje. Sobotka je zkrátka bezcenná kariéristická figurka, za níž nemá smysl ani ztrácet slova, neřku-li pro ni hlasovat. Podobně lze hodnotit i většinu zástupců politických stran dlouhodobě zavedených v našem parlamentu. Sobotkův servilní postoj k byrokracii EU, levicová frazeologie a postoj k invazi migrantů z něho ovšem dělá úhlavního nepřítele národa.

Na druhou stranu tady máme hnutí ANO a oligarchu Andreje Babiše v jeho čele. Babiš je úspěšný podnikatel, jehož miliardové soukromé vlastnictví mu dává doživotní bezpracné zajištění té nejvyšší úrovně, pokud nedojde ke změně režimu a on o své kapitálové vlastnictví nebude připraven. To je silný motiv k tomu, aby se angažoval v politice. Jde zřejmě o člověka, který netěží pouze z přítomného okamžiku a nepostrádá dlouhodobý pohled do budoucnosti.

Babiš je ukázkou soudobého neoliberálního trendu kumulace kapitálu a korporativizace veškeré ekonomické a mocenské síly ve společnosti. Podle tohoto trendu nekompromisně jedná neustálým rozšiřováním svého podnikatelského impéria, a to ve svůj vlastní prospěch. Smysl pro sociální cítění souvisí pouze s jeho prozíravostí, s níž zvažuje rizika udržitelnosti společenského režimu postaveného na ryzím ekonomismu a liberálním trhu. Západní společnost se opírá o ekonomický model postavený na dobývání zisku ve prospěch bohatých jedinců. To je možné pouze a jedině při soukromém vlastnictví produktivního kapitálu za současné minimalizace počtu jeho vlastníků a při dostatečně vysoké míře tržního podílu firem na společenské směně.

Hlavním smyslem vytváření zisku pro podnikatele v tržně kapitalistickém systému hospodářství je získat prostředky pro vlastní luxus, vysokou životní úroveň, moc a blahobyt, jaké nelze měřit mírou jím vykonané práce. V důsledku jde o bezpracný příjem podobně jako u feudálních vlastníků půdy žijících z práce pachtýřů a nevolníků. Rozdíl je pouze v tom, že feudální hrabata se musela postarat o hospodářství svého hrabství a zajistit podmínky existence a obživy jeho obyvatel, kdežto moderní feudál-buržoa vlastní pouze kapitál a těží z jeho výnosů, aniž by ho zajímal život lidí v místě či zemi, v níž podniká. Pro něho je člověk pouhý nahraditelný zdroj, o jehož životní zázemí a životní podmínky se musí postarat stát. Pouze od toho tady moderní stát je, přičemž jeho financování je dnes zajišťováno z daní těch, kdo na postavení blahobytné buržoazie nedosáhnou, ať se jedná o námezdní pracující, živnostníky nebo drobné podnikatele.

Babiš jako pravý feudál nevlastní pouze kapitál a aktiva výrobně obchodních firem, z jejichž zisku žije, ale ve velké míře i půdu, kterou propachtovává ve svůj prospěch. Máme tedy ve vládě parazita první a nejvyšší kategorie. On sám ze sebe samozřejmě dělá osobnost, která zaměstnává tisíce lidí a dává jim obživu. Snad tomu i sám chce věřit a mnoho lidí mu na tuto ideologickou past skáče. Ve skutečnosti pro ty tisíce lidí už nedělá vůbec nic, pouze tyje z jejich práce, a dal se na politiku, aby dokázal sobě i světu, že si zaslouží respekt i úctu. Především mu však jde o to, aby jako pravý biřic zajistil hladké fungování systému, na němž zbohatl.

Babiš chce řídit stát jako firmu. Nuže kdyby řídil stát podle stejné logiky kumulace kapitálu, jako řídí své firmy, musel by postupně převádět výrobní a kapitálové zdroje do rukou státu. Jinými slovy jít cestou jejich znárodnění. Pokud by si v takové situaci chtěl zajistit stejný příjem ze zisku, jako má dnes, musel by si přivlastnit odpovídající míru státních příjmů pro sebe. To by ve své podstatě znamenalo jejich defraudaci. Zde teprve jasně vysvítá podstata kapitalistického vykořisťování, pokud je tentýž princip přivlastňování zisku aplikován na profit státních správců a byrokratů.

Nic z toho zřejmě neudělá a patrně ani udělat nechce, protože jeho skutečný zájem je v zachování funkce stávajícího kořistnického režimu volného tržního hospodářství, v němž si predátoři jeho charakteru zajistili stejné defraudční renty, pouze ukryté pod falešnou teorií politické ekonomie o spravedlivé ruce trhu. Kdyby se chtěl situovat do role pravého národního hospodáře, neváhal by získat pod státní gesci národní banku, aby měl k dispozici možnost emise peněz ve prospěch národního hospodářství. Zároveň by vedle boje proti korupci a daňovým únikům usiloval o účinnou regulaci podnikatelské sféry za účelem smysluplného uplatnění zisku ve prospěch domácích investic na všeobecný růst životní úrovně všeho obyvatelstva a vyvlastnění cizího kapitálu. Silně progresivní daň je k tomu pouze nutným předpokladem.

Nechci být pouze kritickým soudcem Andreje Babiše. Velká část národa do něho vkládá naději a věří v pozitivní změnu. Třeba s postupujícím věkem změny vlastní hierarchii hodnot od hmotného k duchovnímu pojetí života a bude se snažit proslavit jako spasitel a otec národa. Zatím tomu ale nic z jeho reálných skutků nenasvědčuje, byť by na základě zlepšené rozpočtové bilance státu podobné zdání mohlo v hlavách jeho nezasvěcených voličů vznikat. Časem snad také pochopí smysl politična jako takového. V otázce politických idejí je Babiš prozatím nepopsaná stránka. Tak uvidíme. Jeho politická kariéra je příliš krátká na to, abychom mohli dělat konečné závěry. V každém případě je hlas pro hnutí ANO v porovnání se zbytkem dosud zavedené politické scény tou lepší volbou. Pokud ovšem nechceme dát šanci stranám usilujícím o radikální změnu.